

Паметникът ще представлява внушителна 12-метрова фигура, която ще се откроява на фона на Врачанския балкан. Изправен върху граничен пиедестал, с поглед на североизток, към братската руска страна, откъдето дойде освобождението на отечеството ни. Ботев ще стои във воеводска униформа, стиснал в лявата си ръка сабя, а в лявата свитък хартия. От едната страна на паметника, върху цветен мрамор и

кошен парк.

Наградено читалище

Президиумът на Народното събрание е издал Указ за награждаване на народното читалище „Асен Златаров“ в с. Дивлядово, Боларовградски окръг, с орден „Кирил и Методий“ — първа степен, по случай 90 години от основаването му и за неговата активна обществено-културна дейност.

Забавна циркова програма за деца и юноши

В стария софийски цирк на площад „Ленин“ се представя с успех забавната новогодишна циркова програма за деца и юноши „Дяло Мраз в цирка“, постановка на главния режисьор на българските държавни циркове Париес Николов.

В спектакъла участват девойките-акробатки от групата на заслужилите артист и лауреат на Димитровска награда Лазар Добрич, отличните жонглъори Христина и Иван Ботеви, велофигуристите Димитрови, дресорката на мечки Ваня Михайлова, акробатите на летяща ракета Кънчеви, ексцентриците Мечкарови, илюзионистът-манипулатор Тончо Витанов, артистките Маргарита Козарева, Ружа Силянова, Христина Цанева и др.

Много веселие и жизнерадост внасят в програмата с остроумно изградена клоунада артистите Емил Василев и Бето Ситов.

Спектакълът „Дяло Мраз в цирка“ е хубаво постижение на нашето цирково изкуство, което възбува младите зрители.

БЪЛГАРСКИЯТ ПЕРИОДИЧЕН ПЕЧАТ ЗА ЕДНО СТОЛЕТИЕ

Българската културна обществост се сдобил с нов ценен научен труд. Излезе от печат първият том на тритомния библиографски справочник „Български периодичен печат, 1844—1944“, национална библиография на българската периодика. Върху създаването и изготвянето на този труд се работи повече от 15 години в Българския библиографски институт „Един Педин“. Първият том на „Български периодичен печат“ е съставен от д-р Дим. П. Иванчев, ст. научен сътрудник при института, с помощта на колектив от сътрудници при института и на много научни работници, културни дейтели и институти. Първият том на справочника съдържа в азбучен ред периодичните издания от буква „А“ до „М“ включително. Той е снабден с исторически преглед за развитието на българския периодичен печат от проф. Г. Боршукова и проф. Вл. Топенчаров и с подробен увод от проф. Т. Борков, който разглежда историята и методиката на националната библиография и по-специално работата върху българския периодичен печат. В тома са да-

Ще ви разкажа за нещо, което ми се случи онзи ден и за което още чувствавам угризения на съвестта.

Вървах по „Раковски“. И точно там, където са окачени ония големи реклами за филма „Тютюн“, почувствах, че някой ме закова на място. Две яки ръце ме бяха хванали и ме стискаха с всички сили. Обърнах се и видях симпатично лице на мъж от средна възраст да ми се усмихва така широко, от сърце, че и аз, макар че нищо не разбирах, му отвърнах с усмивка.

— Ти, ти тука, братле? — викаше той и ме разтърсваше. Значи си тук! А аз мислех, че си далече, в родината...

— Да, в родината си съм — отвърнах му аз, но сега съм тук малко на гости...

— Добре дошъл, приятелю! Добре дошъл! — почти изкрещя човекът и преди да усетя, ме целуна два пъти. — Добре дошъл! Същият си! В нищо не си се променил! Все така млад. А здравето, здравето как е?

— Добре съм, много добре!

— Добре, добре да си. Здравото е най-важното! Ама и аз съм добре... Я кажи сега как е семейството, децата... Аз имам още един син. Да го видиш, цял юнак е, а е само на две годинки...

— Да ти е жив и здрав — започнах аз да се съвземам.

— А ти имаш ли други деца?

— Не.

— И две е добре! При вас е тежко, а? Борба... Следя аз... Казвам си: „Там имам приятел!“ Но виж какво, утре вечер ще ми дойдем на гости. Да се чукам, да видиш и семейството. Много ще се зарадват всички! Утре вечер! Нали?

Стисна ме още веднъж, усмихна се с оная чудна широка усмивка и тръгна.

Обърнах се и го гледах, докато изчезна. Беше висок, малко прегърбен, носеше износен черен шл-

фер и вървеше с бързи крачки, които показваха енергичен човек.

Но откъде ме познава? Прелистних набързо своите спомени, ала никъде не го намерих. Вярно, че когато след дългото отсъствие кракът ми отново стъпи в София, всеки ден срещам по улиците, по трамваите хора, които ме поздравяват. Но едно „добър ден“ може да се каже така, от учтивост, дори и на непознат. Това беше различно. С този човек трябва да сме били познати, шом като знае и колко деца имам. Но откъде знае? Въпросът се въртя в гла-

НЕПОЗНАТИЯТ ПРИЯТЕЛ

Скица от Панос Леонидис

вата ми през целия ден. И вечерта, когато се срещнах със стария колеги, аз им разказах. Понскаха да им опиша човека, лицето му. Но когато започнах, лицето на човека почна да се губи зад широката му сърдечна усмивка.

— Той е човек на физическия труд — обясних аз. — Почувствах го от ръцете му.

Приятелите не можаха да ми помогнат. Казаха ми, че българите са сърдечни хора, бързо се сприятеляват и сигурно непознатият се е запознал някога с мене, след това се е заинтересувал, научил, че аз съм замъннал за родината, а сега след години ме вижда пред себе си и — това е. После преминахме на други теми и аз го забравих.

Сбуди ме звънът на телефона. Беше още тъмно. Запалих лампата, погледнах часовника си. Беше точно шест. Кой ме търси по това време? Вдигнах сънливо слушалката и преди още да кажа

традиционното „ало“, от другия край на жпата се обади познатият вече глас:

— Здравствуй, приятелю, добро утро! Студенито, студеничко е при нас. Ала ще свикнеш... Но ти знаеш д... Всеки случай, хубаво да се обличаш. Аз сега излизам... Трябвало да играем с „юнака“. Той е един такъв, никога не бива да спи. Исках ли да го чуеш... — и започна да вика. „Юнак, юнак, ела кажи на чичко добро утро! Попитай как е неговото момченце. Яде ли, яде ли портокал!“ Едно мъничко при-

твори няколко пъти тази фраза и чакаше да потвърдя и аз думите му. Но не ме остави. Започна да ми говори за внучето си, което всеки ден изпращал на детската градина, защото майка му работела някъде далече, с влак пътувала. А внучето било толкова любопитно, че все питало дядо си защо не отивали старите хора в яслите, шом като и те нямали зъби.

Старецът говореше и аз потрервах в леденото мъгливо утро на София, но все пак нито за момент не ми дойде на ум да му се сърдя.

И може би за първи път аз така внимателно анализирах в себе си и за себе си всичко онова, което ме караше да обичам България и българите. За първи път си обяснявах защо чувствавах някакво особено възбуждение, когато на международни срещи в някаква тъгла чувах изведнъж онова: „Айде бе!“ Сякаш и думите в този език имаха същата широта като хората.

Целият този ден аз прекарах, взирайки се в очите на хората, подавайки ухо, за да чуя разговорите им. Имах чувството, че за втори път откривам България, и усещах онова възбуждение, което човек има при първата среща с любимата. Толкова силно беше това чувство, че просто вървах и поздравявах всеки, чийто поглед случайно попадеше на мен. А на келнера, който друг път ме изкарваше извън кожата е бавното си сервиране, заговорнича за времето и страшно се зарадвах, когато той ми отвърна приятелски и неприщудно.

„Колко хубаво нещо е човешината — мислех си аз. — Всеки да има сърце, широко отворено за всички хора.“

А часът на срещата приближаваше. Исках, на всяка цена исках да открия непознатия си приятел, да стисна и двете ръце на жена му, да целуна по рошавата главичка „юнака“.

Отначало реших да остана в хотела и да чакам. Шом не се явявах у дома му, той щеше да ме потърси. Но после в главата ми дойде друга мисъл: какво обещание ще му дам? Че не знам къде е новата му квартира, че просто не се сещам кой е бил той? Не. Сто пъти по-добре е да изляза и да оставя една бележка, че съм бил зает.

Така и стана. Излязох, но настроението ми никак не го биваше. Сякаш камък ми тежеше на сърцето. Върнах се в хотела бързо. Той се беше обадил. Предали ми бележката ми. Записах да ми се обади повторно. С нетърпение чаках сутринта да звънне телефонът. Но той не се обади. Нито на следващия, нито на последващия ден. Бях забравил, че сърдечните хора са едновременно и много чувствителни.

Процавай, непознат български приятелю! Не исках да те засегна, съвсем не исках!

Сърдечността е характерна черта на българите — казах си. — Все едно, че търся игла в сеното.

Спомних си стария пазач в Университета. Никога не го видях с омърлушено лице, никога, даже и през най-ледените утра, когато аз се завивах в шала и не смеех да правя да обърна главата си за поздрав. Едно такова утро той ме спря, за да ме попита за нещо, което беще прочел във вестника предишната вечер. Вярно ли било, че монархофашистите в Гърция държали в затвора жената на Белоянски заедно с детето й.

... Но това е чудовишно, ние, трудовете хора, няма да позволим — се възмущавахме той, — няма да го позволим! — той по-

0/8/62 Евр Проул
(Ев. шов М. шован)
01/1963